

voor-sigaretten. 's Avonds werd hij met een speech in de vergadering ontvangen. Alle leden beloofden, op voorstel van den penningmeester, hun rookartikelen alleen bij Krumper te koopen. Het eerelidmaatschap bleef uit, maar Krumper was niet ontevreden; de voetballers prezen hem om strijd en hij nam zich voor, morgen onmiddellijk nieuwe voorraden te bestellen. Binnen enkele jaren zou hij 't renteniersbestaan veroverd hebben.

Zijn vrouw was intusschen op de vergadering der vrouwenvereniging, waarvan zij secretaresse was. Maar daar was het voor firma Krumper minder plezierig. Er waren, naar aanleiding van Binks' reclame, heftige woorden gevallen, en zij had in drift haar functie neergelegd; natuurlijk was de vrouw van Bink in haar plaats gekozen.

Krumper lachte erom, toen hij het bij zijn thuiskomst hoorde.

„Maak je niet ongerust. Ik ben geëerd als een koning bij de voetballers en Drum, en Broozer en Diels en allemaal hebben ze opnieuw beloofd, alleen bij mij te koopen. De concurrentie van Binks is niets waard.”

„Ik hoop het van harte,” antwoordde zijn vrouw, „want mevrouw Duim en mevrouw Diels en mevrouw Broozer hebben op de vergadering betoogd, dat het de plicht der dames was om hun mannen en verloofden er toe te brengen, alleen bij Binks te koopen. Dat was hun eigen belang. En als de vrouwen het werkelijk willen, vrees ik...”

Meneer Krumper voelde zich minder zeker van de overwinning wanneer hij daaraan dacht, en zich herinnerde hoe vaak hij zelf het overwicht van de aanminnige sexe had moeten erkennen. Aan de overzijde was de winkelier nog minder optimistisch gestemd; terwijl Krumper, om zich moed in te spreken, de ontvangsten van dien dag telde — het was nog veel meer dan zij verwacht hadden — zweegde Binks aan zijn etalage; het verlokken plakkaat werd in een lijst van sigarenkistjes en sigarettendoosjes geplaatst. Zijn vrouw, in het beste humeur, gaf telkens aanwijzingen.

Krumper's pessimisme bleek den volgende dag gerechtvaardigd. Er kwam geen klant in den winkel. Hij praatte zichzelf voor dat het niets verwonderends was, omdat den vorigen dag iedereen wel voor een week voorraad had gekocht, maar dat bleek zelfbedrog toen hij zag, dat bij zijn concurrent de eene klant den anderen volgde. Binks stond stralend achter de toonbank. Krumper moest het tandenknarsend aanzien, maar toen hij Diels en Broozer uit den winkel aan de overzijde zag komen, schoot hij vlug op hen toe: „Ik meende dat jullie me beloofd hadden...”

Maar Broozer deed verleggen.

„Ik weet wat ik beloofd heb, maar zie je, m'n vrouw is lid van de Damesclub, en ze heeft me eenvoudig gedwongen om bij Binks te koopen; ginds staat ze op wacht, of ik het wel werkelijk doe.”

Krumper droop ontmoedigd af; hij begreep dat zijn philanthropische reclame voor voetballers waardeloos werd, wanneer hun echtgenooten de partij van hun begunstiger Binks hadden gekozen. Diels gaf ongeveer hetzelfde antwoord.

„'t Spijt me, maar mijn vrouw is ook lid, begrijp je? En ik heb liever niet, dat ze mij met jou ziet praten. Ze wacht op me.”

Krumper zag geen anderen weg, dan om tien pCt. aan de Damesclub te geven. Zijn vrouw verwierp dat plan echter onmiddellijk en beslist.

„Geen stuiver wil ik ze geven.”

„Als ik het niet doe, moeten we den winkel sluiten.”

„Als je het wel doet, zijn we nog eerder failliet. Binks is nu overwinnaar, maar het zal niet lang duren. — Hang een groote reclame in de étalage, dat wij 15 pCt. van den verkoopprijs aan de voetballers geven.”

„Dan verkoop ik met verlies.”

„Doet er niet toe. We winnen er de heele stad mee, voor altijd. Na veertien dagen kun je de prijzen verhoogen, maar dan hebben we iedereen aan ons gebonden. 't Gaat er alleen om Binks en die Damesclub te overtroeven. 't Zal ze berouwen, dat ze mij uit 't Bestuur hebben verdrongen.”

Het resultaat van het nieuwe plan was, dat weer een dag later de voetballers en hun vele vrienden den winkel bestormden. Krumper en zijn vrouw moesten den geheelen dag achter de toonbank blijven; niemand bleek bestand tegen de prachtige aanbieding, en daar velen terecht oordeelden, dat deze gouden tijd voor hem zelf en de voetbalclub niet lang zou duren, kochten zij tabak en sigaretten in groote voorraden, alsof zij plannen hadden voor een wereldreis. Wel dacht Krumper er met schrik aan, dat iedere koper zijn verlies vermeerderde, maar hij bouwde op de aldus verkregen populariteit en verwachtte met stelligheid in de naaste toekomst zijn kostbare reclame terug te winnen. Hij bleef vriendelijk en beleefd, plaatste slechts nu en dan een diplomatieke opmerking over het belang van de sport en over diensten en wederdiensten. En allen beloofden grif niet te zullen vergeten, hoeveel Krumper voor de voetbalclub had gedaan en dat hij hun eenige leverancier zou blijven.

Na drie dagen zou de penningmeester met een speciale commissie naar het huis van Krumper komen en een groote handkoffer, waarin de coupons waren. Hij wist toen reeds, hoeveel deze manier van reclame maken hem had gekost, omdat hij een flink bedrag moest storten, doch de commissie zwoer natuurlijk in naam van allen eeuwige trouw, en Krumper kreeg de meest opwekkende vooruitzichten. Tenslotte zou ook wel het eerelidmaatschap komen.

Zijn vrouw was, ondanks haar wraakzuchtige gevoelens, na den eersten drukken dag naar de vergadering der Damesclub gegaan, in de hoop, de leden in diepe verslagenheid te vinden over de nederlaag tegenover de voetbalclub en de firma Krumper.

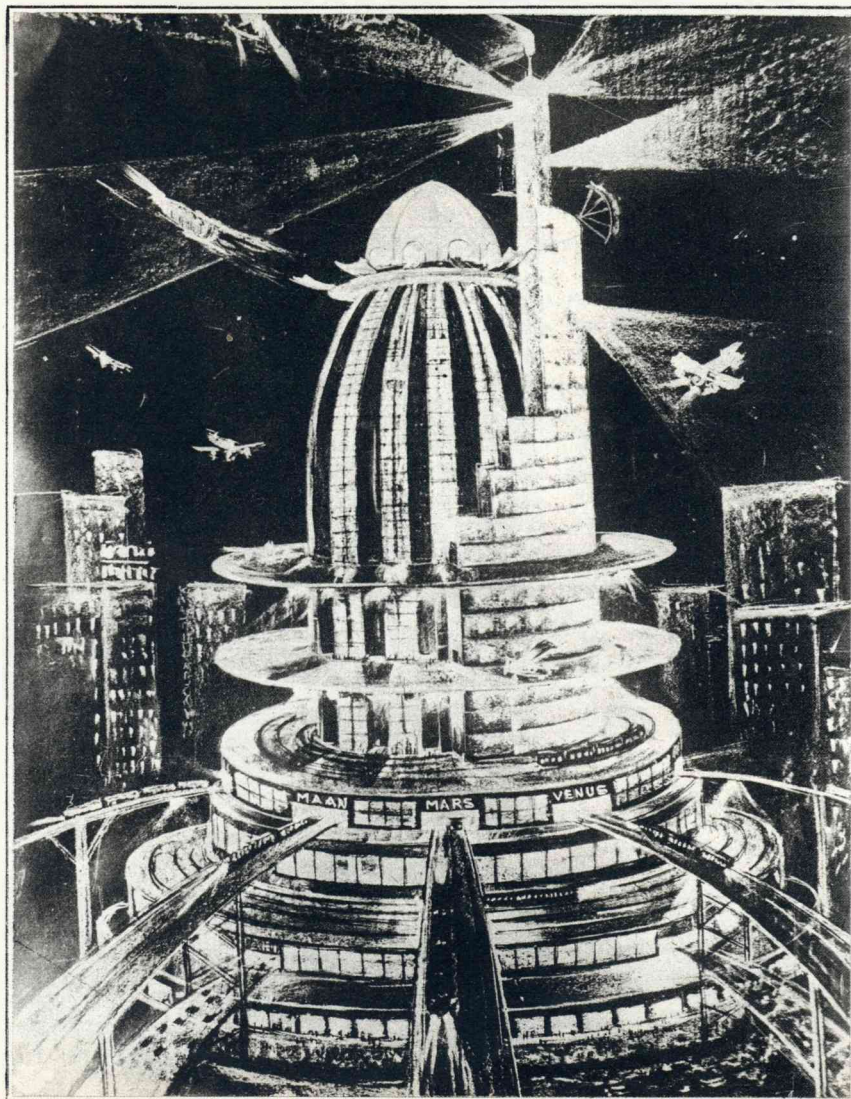
Ze kwam echter met eenigszins ander nieuws thuis. Krumper zat in zijn gemakkelijken stoel, nog peinzend over de waardeerende woorden van de commissie, toen zijn vrouw in de kamer stormde.

„Wat scheelt jou?” vroeg hij verwonderd. „Ga zitten en luister naar me. De commissie is juist vertrokken, we hebben het glansrijk gewonnen en...”

„Gewonnen?” steunde zij. „Verloren! Hopeloos verloren! De Damesclub heeft alles opgekocht. Alle leden hebben hun man gedwongen om bij ons te koopen, onder voorwaarde, dat de 10 pCt. van onzen verkoop hun in kas zou worden gestort.”

„'t Is toch niet waar!”

„De zuivere waarheid! Wij hebben de Damesclub rijk gemaakt. En 't is nog niet alles. Binks heeft alle sigaren en tabak van de vereniging teruggekocht; denk eens aan, wat wij beneden kostprijs hebben verkocht! Ze hebben voor maanden voorraad in hun winkel, alles van ons, beneden inkoopsprijs!”

HET STATION DER TOEKOMST. zooals de Ant. Rado te Weenen het ziet. Op verschillende eigenaardige gebouwen vliegtuigen en luchtschepen; zelfs zijn er, zooals men op de foto ziet, perrons voor de toekomstige (?) vervoermiddelen naar de maan, Mars en Venus.